

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: T. M. E.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018 č. j. OAM-640/ZA-ZA06-ZA17-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a trpí i jinými vadami zákonnosti.
3. V první části žalobních námitek žalobce brojí proti nesprávně určené příslušnosti České republiky (dále také jen „ČR“) k posouzení jím podané žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen nařízení „Dublin III“). Namítal, že pokud by ČR nebyla k posouzení podané žádosti příslušná, měl žalovaný řízení o podané žádosti coby nepřípustné zastavit podle § 10a písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Uvedené povinnosti žalovaný dle názoru žalobce nedostál. Z napadeného rozhodnutí totiž není vůbec zřejmé, na základě jakého ustanovení nařízení Dublin III, zákona o azylu a jakých rozhodných skutečností žalovaný shledal svou věcnou příslušnost k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentují, toliko „mezi slovy“ z něho vyplývá, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu ve Finsku, z čehož žalobce dovozuje příslušnost spíše finských a nikoli českých orgánů k meritornímu posouzení jeho žádosti.
4. V druhé části žalobních námitek žalobce nesouhlasí s hodnocením zjištěného skutkového stavu a právním posouzením jím podané žádosti. Žalobce trvá na tom, že má odůvodněné obavy z pronásledování z náboženských důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jako alevita (v zemi jeho původu nemají alevité a osoby nemuslimských náboženských společenství žádná práva, jsou diskriminováni politicky i v zaměstnání) neuspěl v Turecku v soudním řízení ohledně vyživovací povinnosti. Hrozí mu exekuce za nezaplacené výživné a kvůli dluhu by mohl být i uvězněn. Dále uvedl, že když pracoval ve Finsku a poznal život, kde si lidé pomáhají a jsou k sobě slušní, rozhodl se stát křesťanem, byl tam i pokřtěn (kopii potvrzení o křtu přiložil k žalobě). Nemůže se vrátit zpět do Turecka i z toho důvodu, že je křesťan. V případě návratu do vlasti by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.
6. K otázce příslušnosti České republiky ohledně posouzení žádosti žalobce žalovaný uvedl, že žalobce byl dne 8. 8. 2017 podle čl. 22 odst. 1 písm. b) Nařízení ministra vnitra č. 482016 a Nařízení Dublin III transferován na území ČR z Finské republiky, proto je k současnému řízení příslušná Česká republika. Žalovanému zákon neukládá žádnou

povinnost uvádět do rozhodnutí právní předpisy a rozhodné skutečnosti ohledně otázky příslušnosti k meritornímu posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

7. K žalobní námitce politické diskriminace alevitů a nemuslimských náboženských společenství v Turecku žalovaný uvedl, že žalobce v zemi původu nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, veřejně se neangažoval. K obavám žalobce z uvěznění kvůli dluhu na výživném žalovaný uvedl, že v průběhu pohovoru žalobce doznal, že neplatí výživné, proto i uložený trest nelze považovat za diskriminační z náboženských důvodů (alevita), neboť dluhy má i na kreditních kartách. Připomněl, že v úvodu pohovoru žalobce sdělil, že se svým náboženstvím v Turecku žádné problémy neměl, alevitskou víru ani nepraktikoval. K tvrzené diskriminaci alevitů v zaměstnání žalovaný konstatoval, že žalobce byl v zemi původu dlouhodobě zaměstnán. Z informací o zemi původu rovněž nevyplývá, že by křesťané byli v Turecké republice pronásledováni ve smyslu § 12 zákona o azylu, obavy žalobce v tomto směru jsou neopodstatněné. Jeho pokřtění ve Finsku působí dle žalovaného účelově, aby zvýšil své šance na udělení azylu. V případě ohrožení ze strany rodiny třetí manželky má žalobce možnost obrátit se na příslušné orgány činné v trestním řízení, především na policii. V průběhu správního řízení žalovaný rovněž nezjistil, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka tureckého.
9. V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
10. Z předávacího protokolu cizince ze dne 8. 8. 2017 je zřejmé, že žalobce byl uvedeného dne předán v rámci dublinského řízení z Finska na území České republiky. Svoji totožnost a státní příslušnost prokázal cestovním dokladem Turecké republiky.
11. Žalobce v prvotní žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 8. 8. 2017, doplněné dne 15. 8. 2017, a při pohovoru provedeném stejného dne uvedl, že je turecké národnosti i státní příslušnosti. Ke svému náboženskému přesvědčení uvedl, že nyní je křesťan, ale ve vlasti je veden jako muslim. Je alevitou, ale ve vlasti uvedené náboženství nijak nepraktikoval. Nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany, vnitřně sympatizuje se sociální demokracií, kterou v Turecku představuje strana CHP. Je ženatý, aktuálně popáté (od roku 2016). Z předchozích manželství má čtyři děti, tři žijí v Turecku, jedno v Bulharsku. Ve vlasti naposledy žil v Izmiru. Ve vlasti pracoval na různých pracovních pozicích (v továrně, jako profesionální voják, řidič kamionů, v domácí dílně na výrobu ponožek, v roce 2011 jako řidič na městské radnici). Vlast opustil dne 5. 12. 2016 legálně letecky do Itálie (Terst), kde dva a půl měsíce pracoval jako řidič kamionu. Jezdil i do Německa, odkud dne 25. 2. 2017 odletěl do Finska, kde požádal o mezinárodní ochranu. Na území ČR vstoupil dne 8. 8. 2017 na základě dublinského transferu.

12. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Turecku se dostal do konfliktu se třetí manželkou (rozvedli se v roce 2012) a její muslimskou rodinou kvůli výši výživného na jeho dítě. Telefonicky mu vyhrožovali smrtí, chtěli po něm nemalé finanční částky. Byl ochoten platit výživné ve výši určené soudem. O výživném rozhodoval soud ve dvou instancích, jeho žena „vyhrála“ (poslední rozhodnutí je z 26. 12. 2016, kopii má u sebe). Domnívá se, že u soudu neuspěl i z toho důvodu, že je alevita, uvedené náboženství není v Turecku oblíbené. Nejdříve platil 1000 tureckých lir měsíčně, ale pak se dostal do finanční tísně, uzavřel další manželství a musel dávat peníze i své čtvrté ženě. Soud mu nařídil, aby bývalé třetí manželce sděloval všechny informace ke své osobě (pobyt, práce, atd.), což odmítá, když mu její rodina vyhrožovala smrtí. Naposledy ho kontaktovali v roce 2014. Musí se skrývat. Dále uvedl, že ve Finsku absolvoval 20ti hodinový kurz křesťanství (obdržel o tom diplom) a nechal se pokřtít. V případě návratu se obává uvěznění kvůli neplacení alimentů – jako alevita by to tam měl těžké. Dluh za pět let značně narostl.
13. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice k posouzení žalobcovy žádosti. Konkrétně: Zpráva Freedom House – Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; Informace irského Dokumentačního centra pro uprchlíky, Turecko – zacházení vlády s alevity, leden 2018 ze dne 20. 3. 2018; Informace OAMP – Turecko – Kurdové, září 2017, ze dne 27. 9. 2017; Zpráva Human Rights Watch – Turecko 2018, ze dne 1. 2. 2018; Zpráva Amnesty International, Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; Zpráva reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Zpráva ČTK, Situace v Afrínu, ze dne 10. 3. 2018. Žalovaný rovněž zohlednil žalobcem doložené materiály (ohledně křtu a absolvování kurzu křesťanství).
14. Žalobci byla v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dána možnost se s uvedenými podklady dne 18. 4. 2018 seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Této možnosti žalobce využil s tím, že informace jsou pravdivé, ale velmi povrchní. Jako příklad uvedl, že je stíhám kvůli dluhům, ale protože je alevita, vláda na něho svádí i jiné problémy. Do vlasti se vrátit nechce. Po odchodu do Evropy konvertoval ke křesťanství, a když to řekl své současné manželce, požádala o rozvod. V případě návratu by žil křesťanským způsobem života, což by tam nebylo možné. Dále uvedl, že v ČR má přítelkyni, do budoucna plánují společný život.
15. Při jednání žalobce odkázal na žalobu. Doplnil, že se dne 14. 12. 2019 po šesté oženil, jeho manželkou je státní občanka ČR (doložil oddací list). Dále uvedl, že v Turecku není demokracie, na alevity je nahlíženo jako na občany druhé kategorie, což platí v řízení před soudy či policií. Obává se, že v případě návratu by byl zadržen již na letišti, neví, kolik let vězení by mohl dostat. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Náklady řízení nežádal.
16. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření žalovaného k žalobě. Setrvala na zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení nežádala.
17. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.
18. K otázce příslušnosti České republiky ohledně meritorního posouzení žádosti žalobce

krajský soud s odkazem na § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvádí, že Česká republika převzala žalobce z Finska dle nařízení Dublin III za účelem posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu na základě Předávacího protokolu cizince ze dne 8. 8. 2017, který je součástí správního spisu. Stejněho dne žalobce v ČR požádal o mezinárodní ochranu. Příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je dána podle ustanovení § 8 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb. o zřízení ministerstev a jiných ústředních správních orgánů a podle příslušných ustanovení nařízení Dublin III.

19. Ve smyslu článku 26 (oznámení rozhodnutí o přemístění) a článku 27 (opravné prostředky) nařízení Dublin III je možné proti rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu (zde do České republiky) podat opravný prostředek. Žalobce v průběhu správního řízení vedeného v ČR neuvedl, že by ve Finsku podal opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění, resp. o určení příslušnosti České republiky k posouzení jeho žádosti a rovněž neuvedl žádné námitky proti tomu, aby jeho žádost o mezinárodní ochranu posuzovala ČR. Poprvé tuto námitku vznesl až v nyní projednávané žalobě. Nebylo pak povinností žalovaného, aby se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobněji zabýval skutečností, na základě jakého ustanovení a z jakého důvodu je ČR státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V době rozhodování o žádosti žalobce již totiž byla příslušnost České republiky k posouzení uvedené žádosti určena postupem dle příslušných ustanovení nařízení Dublin III. Žalovaný tak byl nejen oprávněn, ale měl i povinnost o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnout meritorně. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.
20. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
23. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je

rozšiřovat o důvody další. Žalobce výslovně uvedl, že je bez politického přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany ani zastáncem určitých politických názorů, nebyl ve své vlasti politicky ani veřejně aktivní, a proto nelze dospět k závěru, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Důvody svého odchodu z Turecka s touto problematikou vůbec nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.

24. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení rovněž neshledal, že by žalobce mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla neochota platit výživné na jeho dítě jeho třetí manželce a s tím spojená obava z jednání její rodiny a obava, že kvůli dluhu na výživném by mohl být uvězněn. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že uvedený motiv žalobce, tj. snahu vyhnout se placení soudem určeného výživného na jeho vlastní dítě nelze podřadit mezi výše uvedené taxativní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Platit výživné na nezletilé dítě je jednak zákonnou, ale i morální povinností každého rodiče, a to v každé společnosti. I v České republice je neplacení výživného trestným činem, za který je možné uložit trest odnětí svobody. Uvedené povinnosti se nelze s úspěchem zbavit útekem do jiného státu. K dotazu soudu při jednání žalobce uvedl, že dlužné výživné nehradí, dluh narůstá. Krajský soud konstatuje, že udělení mezinárodní ochrany rozhodně neslouží k tomu, aby žalobce zbavilo povinnosti dostát jeho rodičovským povinnostem.
25. K obavě žalobce z jednání rodiny jeho třetí manželky (telefonické výhrůžky smrti kvůli neplacení výživného) je nutné poznamenat, že výpověď žalobce je v tomto směru obecná a vágní, naposledy ho takto měli kontaktovat v roce 2014. Vlast opustil až v prosinci 2016, z čehož je zřejmé, že popsané potíže nebyly natolik naléhavé, jak se žalobce snaží správní orgán a soud přesvědčit. Žalobce se mohl s uvedenými obavami, pokud byly reálné a něčím konkrétním podložené, obrátit s žádostí o ochranu na policii či jiné státní orgány. Není důvod se domnívat, proč by mu ochrana v takovém případě (před výhrůžkami smrti) nebyla poskytnuta. Pokud tak neučinil proto, že sám byl v pozici dlužníka (výživné bylo určeno soudem) a hrozila mu exekuce (zcela oprávněně), je logické, že státní orgány by naopak byly vedeny snahou hájit zájmy oprávněného, tj. nezletilého dítěte. Soud nepřisvědčil žalobní námitce v tom směru, že žalobce neuspěl v soudním řízení o výživné i proto, že je vyznáním alevita a že alevité nemají v Turecku žádná práva, je na ně názíráno jako na občany druhé kategorie a jsou diskriminováni politicky i v zaměstnání. Z výpovědi samotného žalobce vyplynulo, že on sám neměl ve vlasti žádné potíže politického charakteru ani problémy se svým náboženstvím, neboť alevitskou víru nijak nepraktikoval. K tvrzené diskriminaci alevitů v zaměstnání soud ve shodě se žalovaným uvádí, že žalobce byl v zemi původu dlouhodobě zaměstnán, vystřídal různé pracovní pozice (viz výše), pracoval i ve státním sektoru (profesionální voják, řidič na radnici) a ve správním řízení o žádné pracovní diskriminace ve vztahu ke své osobě kvůli náboženství (alevita) nehovořil. Ač krajský soud připouští, že např. v Informaci irského Dokumentačního centra pro uprchlíky, Turecko – zacházení vlády s alevity, ze dne 20. 3. 2018, je uvedeno, že *„Evropský soud pro lidská práva v dubnu 2016 rozhodl, že alevité byli diskriminováni, neboť stát odmítl uznat jejich víru a poskytnout jejich bohoslužebným místům...“*, na osobu žalobce uvedené nedopadá, neboť, jak je již uvedeno výše, alevitskou víru ve vlasti nijak nepraktikoval.

26. Pokud jde o žalobcovy hypotetické obavy, že v případě návratu bude pronásledován proto, že ve Finsku konvertoval ke křesťanství, krajský soud konstatuje, že z informací o zemi původu žalobce nevyplývá, že by křesťané byli v Turecku pronásledováni ve smyslu § 12 zákona o azylu, žalobce v tomto směru nenabídl ani žádné konkrétní důkazy. Ostatně žalobce při tvrzení obav z pronásledování z náboženských důvodů nemá jasno ani v tom, zda se pro případ návratu do vlasti obává problémů kvůli tomu, že je alevita (uvedený směr ale nepraktikoval a žádné vlastní potíže neměl), či kvůli tomu, že je křesťan. Obojí totiž žalobce směšuje. Žalobní námitka stran obav z pronásledování z náboženských důvodů není důvodná.
27. Pro úplnost soud konstatuje, že ani žalobcem uvedený další důvod jeho žádosti, respektive jeho přání žít se svou českou přítelkyní, dnes již manželkou, v České republice, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž se uvádí, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* Soudu proto nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 nebo ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010). Z aktuální výpovědi žalobce v řízení před soudem vyplynulo, že uzavřel manželství se státní občankou ČR. Z výše uvedeného je tedy zcela zřejmé, že žalobce může svoji osobní a rodinnou situaci řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., a požádat o určitý typ pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se krajský soud plně ztotožňuje.
28. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
29. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu.

Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (žalovaný konstatoval, že žalobce nepodstupuje žádný typ speciální léčby, která by byla vázána výhradně na území ČR) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající ve správním řízení zjištěné situaci žalobce. Ostatně žalobce ve své žalobě žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.

30. Vzhledem k nenaplnění důvodů pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeném rozhodnutí posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
31. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
32. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
33. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí a souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
34. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Turecku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán v rámci uvedeného posouzení připustil, že ve východních oblastech Turecka u hranic se Sýrií existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity (podle Zprávy ČTK - Situace v Afrínu, ze dne 10. 3. 2018 a Informace OAMP – Turecko – Kurdové, září 2017, ze dne 27. 9. 2017), nejedná se však o válečný stav či ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Ve většině oblastí Turecka je bezpečnostní situace stabilní. Žalobce se tedy může v rámci své vlasti přestěhovat na jakékoliv jiné bezpečné místo. Z výpovědi žalobce je přitom zřejmé, že před svým odjezdem z Turecka pobýval v Izmiru, tedy nikoliv na problematickém území v blízkosti hranice se Sýrií. Žalobce neuvedl a krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální bezpečnostní situace v Turecku odchýlil. Konečně soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V řízení tak nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

35. V ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
36. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. února 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.